

skriveren og mener, at „vi danske skal ikke forvandles til puritanske Ny Zeelændere.“

Først er det drikkeriet herhjemme, den lette adgang til berusende drikkevarer, også for helt unge mennesker, som han ivrer imod. „I Ny Zeeland er det under streng straf forbudt at sælge berusende drikke og tobak til unge mennesker under 16 år“. Derefter fortæller han, hvorledes man har sig ad med at komme drikkeriet tillivs i Ny Zeeland, og fremhæver: *Hvad der gav bevægelsen medbør var, at kvinderne for en stor del opnåede stemmeret og lagde deres indflydelse i vægt-skålen.*

En anden kræftskade på samfundslegemet herhjemme nævner han, det er den megen usædelighed. Han mener, at de mange usædelige bildder og tryksager som er udstillede i vinduerne, og kan købes blot for nogle få ører af børn og unge mennesker, beforder lasten. „I Ny Zeeland vilde noget lignende aldrig blive tålt“.

Er nu virkelig de krav, brevsriveren stiller, så puritanske, må vi ikke være enige med ham i, at her er tilstande, som bør kunne rådes bod på? Og når han specielt nævner kvindens stemmeret som den, der blev hjælpen til at fremme afskaffelsen af disse samfundsonder i Ny Zeeland, så mindes vi også, hvad præsidenten i den lille amerikanske stat Wyoming udtalte i anledning af, at det var 25 år siden, at kvinderne der var bleven fuldt ligeberettigede med mændene. „Siden kvinderne var komne med i lovgivningsarbejdet“, siger han, „havde staten fået bedre love, og der var blevet valgt bedre kandidater i kommune og rigsdag; ti kvinderne tager ikke alene hensyn til, at det er dygtige mennesker, men tillige at de er af en sædelig, redelig karakter“. Og således formede hans tale sig til en lovprisning helt igennem, fordi kvinderne var komne med i arbejdet på alle områder.

Hvorfor, må man spørge, tøver da alle andre civiliserede stater med at få kvinderne ind i arbejdet? De få steder, hvor man har prøvet hendes kræfter, har det jo dog vist sig, at hun er en så god medhjælp. Eller frygter måske mange mænd for, at forholdene derved skulde blive for puritanske, at hun skulde blive en hindring for dem i at leve det „private“ liv, som nu er så mangt et hjemms ødelæggelse, en forbandelse for samfundet? Det er jo nemlig endnu det svar, man tit får af mænd, når vi kvinder forarges: „Det er jo hans private liv, hvad kommer det hans offentlige virksomhed ved?“ Vi kvinder mener nu, at for at være en god

samfundsborger må enhver mands offentlige liv stå i samklang med hans private, og det mener heldigvis også mange mænd med os.

Ligesom i et hjem mand og hustru danner et hele, således vil stat og kommune først blive, hvad det skal være, til held og lykke for alle mennesker, når mand og kvinde med lige ret og pligter bærer ansvaret for styrelsen i det hele land.

M. B.

Dansk Kvindesamfund.

Kvinden og Samfundet.

Bladets redaktion og kontor er flyttet fra Vesterbrogade 270 til *Brøndsteds Allé 2 St.*

Postadressen er som sædvanlig *København V.* Som følge af flytningen er en del bestillinger og flytteanmeldelser blevet forsinkede, hvilket bedes undskyldt.

Iøvrigt vil redaktionelle oplysninger altid findes i *redaktionsspalten*, omslagets 4de side.

Københavns-Kredsen

vil næste Klubaften d. 5. Decbr. samles til Forhandling om de Lovforslag, som særlig interesserer Kvinderne.

Bøger.

Se også Rubriken tilsendte Bøger.

Rettelse.

I Anmeldelsen af en bog af dr. *Hjalmar Crohns* i sidste nummer, var navnet fejlagtigt stavet Krohn.

Homo Sum: Den Førstefødte. (En Familiehistorie). G. B. N. F.

Den førstefødte er en Søn, hvis Fødsel sætter hans Fader, Dr. phil. Axel Leopold, i den største Sindsbevægelse. „— — — Jeg ved ingen Tildragelse i mit foregaaende Liv, der har gjort saa stærkt Indtryk paa mig“, skriver han til sin Broder, den „halvgamle Landsbydoktor, der har været *pater familias* i mere end en halv Snes Aar og allerede længe har haft Reden fuld“, og han fortæller sin Broder, „min ældste og bedste Ven“, som han kalder ham, om de Tanker og Følelser, Sønnens Fødsel sætter i Svingning hos ham — alt kulminerer i et brændende Ønske om, at hans Barn maa „naa det største, der